

TORÉ NAGEL **TEKST**
GEIR TRØNNES **FOTO**

Det er ikke tidligere fagsjef/avdelingsleder i F/NLF som sier dette, altså Knut Magne Ekerhovd. Derimot uttalte dusteforbundets leder, Darwin P. Erlandsen disse ordene en bedugget aften på Theatercafeen en gang for lenge siden. Passende overskrift for en fordypning om temaet Knut Magne? Fanden må vite. Følg med:

Eksfagsjefen fikk valget mellom samtale hos Rottekongen (altså Rena grill og kebab eller noe slikt) eller på kinarestauranten i samme gaten. "Tore, jeg har et bedre forslag og jeg har lyst på noe godt å spise. Bakerikjelleren har fått ny meny. Vi stikker dit." "Et mørkt og rimelig enkelt lokale, med et spisekart som bl.a. inneholder hjortemedaljonger. Rå, det vil Knut Magne (heretter KM) ha dem, servert med fløtegratinerte poteter. De sto ikke akkurat på menyen, men han ville ha det. Og fikk det. Og en brus. Selv om valget var fritt og jeg har sertifikat. Og allerede her skjønnte jeg litt av tegningen: Mannen vil ha kontroll og har sans for nytelser (MGen hans, en estetikers soleklare valg av bil... vi kommer tilbake til den og). For å få i gang intervjuet, lage skillet mellom journalist og intervjuobjekt, stiller jeg spørsmålet: Fallskjermerkariere? Jo da, han er IE, I1, I2 og I3, MK... AFF-instruktør fra 2001, Tandempilot i 2002. "Akkurat det å være tandempilot var ikke noe for meg, men det var en herlig kurs uke, med mange artige hopp. De fleste i tospann med CJ (Christian Jensen, han du vet, som det sto om i VG fordi han ikke ville pisse på kommando

*Mann og kvinne har
en ting felles - motsatt kjønn!*

på Voss i 2003)". Og en assosiasjon, dagens video en sommer dag for tre år siden, fra tandemutdanningen, KM på maven til CJ, fagsjef og kommende tandempilot trekker frem en banan i fritt fall, smiler til kameramannen, skreller den og spiser den! Og det slår meg, mannen har to fremtoninger, streng, saklig, granskende og grundig. I neste øyeblikk, nei ikke i neste, han svitsjer ikke slik, rettere; i et annet øyeblikk, smilende, med det glimtet i øynene. Og jeg er tilbake i kjelleren og nyter teryakibiff mens KM forteller om utdanning og jobb før fallskjerm sport ble heltidsbeskjeftigelse. Mastergrad i samfunnsøkonomi, med laud (2,3), fra Blindern. Forskningsstipendiat ved Norsk folkehelse institutt. Kunne tatt doktorgrad ved senter for Helseforskning, men... det ble ikke slik. Tre år som førstekonsulent ved Norges Vassdrag- og Energidirektorat. 9 til 16 jobb. Før det var det gymnas i Trondheim med gode karakterer. "Jeg hadde lett for det, høy arbeidsdisiplin, var ingen pugghest. Far min var rektor på samme ungdomsskole som jeg var elev. Det gikk greit det. Var nok ikke den vanskeligste eleven". Og mens vi tygger og slurper litt slår det meg at han ikke er en mann av så mange ord, at han aldri bruker fyllord å la lissom, akkurat, sier du det du,... neida, ordene kommer, det kalles velformulerende. Så forteller han om de to årene som befal i Hæren nordpå et sted. Om å lære seg selv å kjenne, om mange mennesker som løser én oppgave, om kontante og tydelige tilbakemeldinger, om Bjørnar Jensen (Veteranhopper som var KMs beste sjef) som på mange måter lærte han gleden over å lære opp og instruere andre.

Fagsjefen

Flashbacks har alltid vært ålreite å få under middager. Ikke sånne med kaleidoskopsyn forårsaket av en vilter og eksperimenterende ungdom og tidlig voksen tid. De er fete nok de, men... Neida; sånne som setter meg i en situasjon jeg opplevde for litt siden, relatert til hva jeg opplever nå, som denne: KM og jeg i skiheisen opp Røggjin i Hemsedal. Telefonen hans som ringer. Fallskjermulykke i Portugal. Mange spørsmål som han besvarer; ja nettopp, rolig og sindig, om hvor de skal henvende seg, om hvem de skal varsle, om reiseforsikring om... det meste den som ringer spør om. Rimelig absurd syntes jeg, fagsjefen med

snebrettet dlinglende under seg. Ikke så alvorlig denne gangen. "Jeg har ikke tall på alle de telefonhenvendelsene jeg har fått i tiden som fagsjef. Natt og dag, året rundt. I fem år. Det verste var dødsulykkene. Fem dødsfall. Radio og TV. Når slike hendelser skjedde, pleide ungen til eldste broren min å hysje når de satt foran TVen, no kjæm han onkel på TV. "Men KM følte seg ikke ukomfortabel, ei heller virket det belastende fordi han merket at han mestret det. Det å fortelle saklig og kort hvorfor det skjedde og hvordan. Det var heller ikke så ille å bli saksøkt av en gråtende mor som hadde mistet sønnen sin i en fallskjermulykke. "Det var verre da Trygve (Bauer Nilsen, red. anm) døde. Da mistet jeg en særdeles livsglad fallskjermhoppervenn". I dette tilfelle brukte KM sine meget gode venner, Jørn Strand, Knut Lien og Geir Trønnes. "Vi kjenner hverandre godt, så vi var åpne på hvordan vi reagerte. Men; det var veldig sterkt og tøft å komme igjennom".

Men fagsjefen har i jobben alltid vært en aktiv hopper. Han har reist rundt på de fleste hoppfelt i Norge. Ikke for å vise seg, men for å være med. For oss som har vært med en stund, var det rimelig nytt å oppleve en så aktiv fallskjermhopper som vår sjef. Den forrige, hvis initialer

O.H. ofte sto skrevet rundt Bruraskaret på åtti og tidlig nittital (neida; han hoppet ikke BASE, men var mildt sagt på jakt etter BASE-hoppere som var tilsluttet F/NLF) var ikke å se på hoppfelt de siste årene han "regjerte" fordi han ikke hoppet selv.

Da Knut Magne dukket opp på Voss for noen år siden, som utsending fra forbundet, parkerte han Landroveren på Bømøen og bodde i den. Da jeg spurte ham om hvorfor han ikke bodde på hotell, som det seg hør og bør for en høvding, svarte han: "Man skal være sparsom med andres penger og gavmild med egne". Klart og tydelig, uten dikkedarer.

KM begynte å hoppe fallskjerm våren 1997. En dag troppet Jørn Strand og Knut Lien fra Oslo FSK opp på kontoret i Vass og dragvesenet og fortalte KM en haug med skrøner om hvor fint det var å være formann i Norges største fallskjermklubb. De snakket muligens litt om hvordan et lite underskudd etter historiens, OFSK sin da, første fulldriftsperiode kunne bli til gull året etter, bare de hadde et godt formannsemne til klubben. De mente at KM var det. Han hadde jo allerede gjort en godkjent 20 sekunder med oV. Nesten 40 hopp hadde han jo og var i

KNUT MAGNES HOPP

Hoppet siden 1997
Antall hopp 2500 (800 AFF-I, 6 tandem, 8 tandempax)
Verste hopp Hopp nr. 100. Østre Æra. Reservetrekk. Reserven viklet seg inn i hovedskjermen. Gikk spinnende i bakken og bommet med to meter på mannskoia. Var nok greit det Jørn heiv meg på neste løft. To kasser en kvelden.
Beste hopp Innhopp på gården til Alf Kåre Nåsen på Voss. Blå himmel, ville fjell og gale vossahoppere. Alt stemte.
Skjerm Big Airsports SAMARUAI 120.

tillegg sosialøkonom. KM takket ja... og jeg skyter inn: "Er du en ledertype?" Og KM svarer at han ikke er sosial, ikke spesielt utadvendt, men flink til å styre andres penger og jo da... "Jeg ender ofte opp i slike lederroller fordi jeg da får det som jeg vil, en sterk trang, ut fra ett sett preferanser og med definerte mål. Målene er ikke valgt for å gagne meg selv. Eller for å si det enkelt: Jeg får det som jeg vil, men ikke for å vri situasjonen til egen fordel. Jeg er sosialdemokrat, dessuten er jeg republikaner og ateist". Jo da, en klar ledertype spør du meg – og fallskjermfaglig sterk. Det var nok hovedårsaken til at styret i F/NLF ved Kync ba KM søke jobben som avdelingsleder etter berømmelige Odd Heimstad. Og tittelen han fikk var fagsjef/avd. leder. Den første i F/NLFs historie. Og resten er også det. Historie. Bortsett fra at det er vanskelig å glemme tidenes snuoperasjon i forbundet, hvor KM sammen med Arne Øverby, Kjell Olsen og Jørn Strand fikk minus en million til å bli pluss en halv million... kroner.

Yndlings eleven

KM er aktiv AFF-instruktør og liker å lære bort fallskjermhopping til andre. "Yndlings eleven er i hvert fall ikke jente. Når de får motgang, skriker de og bærer seg. Da har de vanskelig for å høre etter hva som blir instruert. Mange gir seg, for dagen, eller for godt. Han innrømmer at han generaliserer, men sånn er det bare. "Gutta gjør itj sånt. De er vant til å prøve en gang til og en gang til". For KM er yndlings eleven fra forsvaret, vant til å stole på at instruksjonen er riktig. Men når alt kommer til alt, er den eleven som gjør fremgang og som får ham til å føle at han lykkes med å lære bort, ja det er den rette yndlings elev. KM er oppvokst i en mannsdominert familie som nest yngst i en brødreflokk på fire. Jeg skal ikke psykologisere, men forklaringen kan ligge der. Han har aldri forført en elev. "I Australia mister AFF-instruktører lisensen hvis de tukler med elevene. Det synes jeg er greit nok." Selv om KM kaller café latte for homokaffe og selv har en rimelig macho fremtoning, ikke legger ned elever i "skoletiden" eller

har fast følge, så er han klar i talen når undertegnede lurer på seksuell legning. "Jeg er hetero", konstaterer han etter jeg har prøvd å "fiske" for å få høre en eller annen historie om kvinner på vei hjem fra peisestua til campingvogna på Æra. Ikke forteller han egne historier, bortsett fra når han år etter år, etter inntak av sterkt fluidum, starter den heller mantraliknende setningen... "Tjocka tanter... tjocka tanter... tjocka tanter..." med sløret blick og snøvlende stemme. Han utleverer heller ingen andres. Og siden jeg har annen hånds opplysninger om KMs kvinneerbringer, lar jeg dem ligge! Han har ikke lyst på fast følge, han opplever tanken på en snørrete unge eller tre som stressende. (Dette fatter til og med jeg som har bodd alene i 23 år og ikke kan tenke seg selskap hver forbannede morgen). KM har sett for mange reiselystne fallskjermhoppere som måtte slutte med begge deler da de fikk kjerring og unger. Han har fortsatt lyst på å hoppe og reise.

Jeg stiller nå opp

Vi bestiller vaniljeis med varme bjørnebær til dessert, men jeg må ha en rød mix, og KM blir med ut. Jeg spør ham om reisene sine. Som fagsjef har han representert Fallskjerm Norge i Brasil (fint der!), mange USA turer, Danmark, Portugal, Frankrike, Litauen og Latvia og sikkert en hel del andre land. Han syntes det var artig å representere. For en mann som drakk sin første karsk som attenåring (likte ikke kaffe før han var atten, forklarer han lakonisk) er sprit ikke så uvanlig å drikke. Så klarer jeg å få ham til å fortelle litt. Om en reise til 10 års jubileet for Riga Aero klubb. Om to damer som fulgte ham overalt; de var tolker, men kunne verken engelsk eller norsk. Om fire glass vodka sammen med det latviske luftfartstilsynet. Videre med noen skåler

med direktøren av klubben. Deretter en del glass sammen med alle pilotene, videre til mekanikerne for å avslutte skålrunden med alle fallskjermhopperne i klubben. Det eneste han husker fra den kvelden var at han våknet opp alene på hotellet. Jeg antar at det ikke var noe å tolke på slutten av kvelden. På spørsmål om hvorfor han måtte drikke så mye, svarer han på sitt sindige vis: "Jeg stiller nå opp!" Og han stilte så voldsomt opp en desemberdag for noen år siden. Mekanikere fra Rīga var på Æra

for å fixe på flyet som hadde fått seg en på trynet. Vodkaen flommet på

morgenkvisten

og utover dagen. Fra halvannen liters plastflasker. På ettermiddagen skulle han videre til HAGL fest på Strandefjorden ved Fagernes. Knut Lien var sjåfør. KM måtte ha en øl underveis. Han sovnet før Østre Æra camping. Våknet ved Myktagard, veivet ned vinduet i bilen og spydde. Tørket seg rundt munnen. Sovnet og våknet på Fagernes. Klar til ny fest. Drakk seg full på fylla, havnet i badstue og rev ned et gardin. Ble lagt til sengs og stilte på frokosten neste morgen. En tørrlagt alkis bukker nikker i ærbødighet og beundring. Jo da. KM stiller opp. Og forklarer at folk tror du mister respekten når du stiller opp slik, men du mister den hvis du ikke gjør det!

KM er glad i å reise på egenhånd. Da forannevnte CJ bodde i New Zealand, var KM eneste besøkende der. To ganger har

han vært på besøk hos Kiddi i Thailand. Seneste i jula. Han lå i hengekøye 100 meter fra tsunamien som raserte stranden. "Jeg hørte noe buldring og det var det". Han var fagsjef på ferie da han geleidet denne gjengen til Bridge Day i West-Virginia: CJ (igjen), Mr. Strand, Hr. Lien, OFSKs HI Geir Trønnes, Jan Erik Hengsle og Dag Helleland. Alle hoppet broen, men ikke fagsjefen, selv om han var på ferie. Han har ikke hoppet BASE. Men i følge reiseselskapet var han en mester i å spore opp "Gentleman clubs", og han klarte å finne nærmeste stat da følget gikk tomme for alkohol. Jo da, følget måtte kjøre over til en annen stat kl. fem om morgenen. Det vites ikke den dag i dag hvem som kjørte leiebilen. Selv kjører han helst for fort.

Estetikeren

KM kjørte i lengre tid en diger Landrover. Men den var noe stor og tung der den sto parkert utenfor den nedbetalte ettersomleiligheten på Oslos beste vestkant. Han byttet den inn i en liten hvit ett eller annet som slutter på GT og har direkte innsprøyting. Dessuten kjøpte han seg en MG Midget 1977 modell for 40 tusen spenn. Han har brukt to år på å sette den i stand. Han forteller om sin forkjærlighet for engelske biler. Jaguaren med sin komfort og rene linjer, om MG som skal være liten og lett (men hva med tjocka tanter her da Knut Magne?) og med et veldig vakkert design. Han har øye for detaljer. Men det viktigste, bortsett fra å bli sett i MGen (matchende skinnjakke med saueskinnskrape) har vært å sette den i stand. Mens vi slurper i oss kaffe og KM legger inn en god porsjon snus under overleppa skjønner jeg litt mer av en filosofi bak mannen; å sette i stand, få ting

og organisasjoner til å funke, på praktisk og teoretisk nivå.

Det er en time til KM skal møte nye AFF elver han skal instruere, så avslutningen må delvis gå i stikkords form: "Etter jeg sluttet i jobben som konsulent, har jeg fått sansen for fleksitid. Liker å lære nye ting, både teoretisk og akademisk. Går det på rutine, blir jeg lei. Kan ikke være ferdig med livet uten å ha sett hele verden. Nå vil jeg studere medisin. Liker studenttilværelsen og ser for meg en jobb som allmennpraktiserende lege på privat klinikk, uten store faglige ambisjoner, men med et ønske om å jobbe to-tre dager pr. uke, tjente greit og så gjøre det jeg vil. Han vil ikke ta æren av å ha revidert håndboka. Jeg må konfrontere ham med at han faktisk har skrevet en del der og." "Har stjålet og lånt".

Vi kjører GT oppover til Æra. Knut Magne Ekerhovd har ikke sagt så mange ord, men du verden hvor mye han har sagt, tenker ut. Selv takker han for middagen og sier at

jobben som daglig leder under fulldriften er spennende og slitsom, men han vil at Æra skal bli et sted hvor hoppere fortjener noe mer enn et fly som går opp og ned. Og han håper han kan få være med å legge grunnlaget for dette, på Æra.

Jeg møter tilfeldigvis Bjørnar Jensen på terrassen utenfor peisestua. "Du Tore, æ hadd nu han Knut Magne som elev på Befalskola for mange år sia. Æ så det med en gang; det var no´der". Selv tenker jeg at det er mulig jeg skifter fastlege om noen år.

